

عنوان مقاله:

کارکردهای بلاغی و زیبایی شناسی صفت در بوستان سعدی

محل انتشار:

پژوهشنامه مطالعات راهبردی در علوم انسانی و اسلامی، دوره 4، شماره 52 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

نوشین حسانی - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه زابل

محمد مجوزی - استادیار دانشگاه زابل

خلاصه مقاله:

یکی از راه های زیبایی آفرینی و شاعرانه نمودن سخن، آوردن واژه ها و صفات شاعرانه و زیبایی است که هر سخنور سحرآفرینی به شیوه ای خاص، به این کار دست می یازد و با کمک عناصر شاعرانه با چیره دستی تمام بر جذابیت کلام خود برای بر سر ذوق آوردن مخاطب خویش و تحت تاثیر قراردادن وی بر آن می افزاید. همان طور که می دانیم صفت یکی از مقوله های دستور زبان فارسی است و کار آن از نظر منطقی و دستوری در کلام تخصیص، خاص کردن موصوف است؛ بدین معنی که صفت و نقش های آن، موصوف عام را خاص می کنند؛ مثلاً «شمشاد» عام است ولی «شمشاد خوش خرام» خاص است. «کتاب» عام است و «کتاب سفید»، «کتاب من» خاص هستند. این نقش صفت است در زبان به طور عام؛ ولی این عنصر در شعر و ادبیات نقش های دیگری هم دارد؛ زیرا شاعر و نویسنده زبردست تنها به نقش زبان شناسی و منطقی اکتفا نمی کند، بلکه او از نقش دیگر آن که آفرینش زیبایی در کلام است نیز بهره می گیرد. صفت از انواع کلمه است که حالت، مقدار و ویژگی های دیگر اسم را نشان می دهد. این کلمه از عناصر ایجاد زبان شاعرانه است و بیش از عناصر دیگر زبان بازتاب عاطفه و نوع برخورد شاعر با پدیده ها و احیاء است از همین روی می تواند ارزش های هنری فراوانی در شعر داشته باشد.

کلمات کلیدی:

دستور زبان فارسی، صفت، سعدی شیرازی، بوستان.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1778663>

